

[Waldorff]

til at genvælge en politisk ordfører, som fører sig frem med den rene fremskridtsparti-propaganda imod de arbejdsløse og de offentligt ansatte, som finder det helt godt og helt fint, at hele det private erhvervsliv, arbejdsgivere, kuponklippere, kapitalpensionsopparere og mange, mange flere har sugerøret dybt nede i statskassen, som hr. Camre og hr. Glistrup har for vane at udtrykke det, men ganske vist med adresse til lige præcis de mennesker, som netop ikke har sugerøret nede nogen steder.

Den store diskussion og den, som på trods af bl.a. min spådom kunne gå hen og udløse et valg, er spørgsmålet, om man kan presse pensionskasser og forsikringselskaber til at bruge pensionsmidlerne til dels at investere i erhvervslivet, dels at opkøbe indeksobligationer for. Det er en konstruktion, som VS vender sig kategorisk imod. Det er efter VS' mening ikke acceptabelt at hælde penge ud på erhvervslån. Vi er imod, at staten giver kapitalstøtte, som reelt er profitstøtte, intet andet, og vi er endnu mere imod, at man her forsøger sig med en konstruktion, hvor man bruger midler, som er sparet op af lønarbejdere i overensstemmelse med kollektive aftaler, og at man forærer erhvervslivet disse penge.

Vi mener, der skal ske noget andet, for en af de væsentligste kritikker imod pensionsordningerne er, at de reelt er finansieret af skattesystemet, at formuerne netop kan vokse, som de gør, fordi der er andre skatteydere, der betaler for den skattefrihed og den ophobning af kapital, som derfor kan ske. Det må der gribes ind over for efter vores mening, og det må gøres på den måde, som man normalt og i andre situationer angriber de forskellige typer af skattefiduser på, nemlig ved, at man indkomstbeskatter den rentetilskrivning, som sker.

Det, der så kan stå tilbage, er, at folk med en ganske normal beskatning af pensionskontoen selv kan vælge, hvordan de vil fordele den livsindkomst, de har: de kan vælge at lægge nogle penge til side, som kan bruges til deres pension, men de kan ikke længere regne med, at andre skatteydere bliver tvunget til at finansiere de pensioner, som de vil have til deres alderdom.

Det er klart, at det vil fjerne noget af det attraktive ved sådanne ordninger, og eftersom de faktisk er et led i kollektive overenskomster, kan man efter vores mening ikke

gennemføre et sådant indgreb uden videre. For VS vil det i hvert tilfælde være et ufravigeligt krav, at en normal indkomstbeskatning af pensionsordningerne derfor må følges op af ændrede aftaler, som gør det muligt for den enkelte at træde ud af en pensionsordning og få udbetalt pensionsbidragene oven i lønnen; ellers kan man simpelt hen ikke forsvare et sådant indgreb.

Men jeg vil gerne understrege – og det er vigtigt – at vores formål med et indgreb over for pensionsordningerne er et andet end det, socialdemokratiet har. Socialdemokratiet vil eller ville i hvert fald engang for ikke så forfærdelig længe siden bruge renteskatten til at tvinge kasserne til at anbringe midler i det private erhvervsliv. Det vil vi ikke, men vi vil angribe den mekanisme, at nogle i kraft af pensionsordninger, i kraft af placeringen i statspapirer tjener tykt på et kasseunderskud, som andre lønarbejdere derfor må betale. Medens arbejderklassen bliver mere og mere gældsats af den socialdemokratiske underskudspolitik, er der faktisk nogle, der tjener mindre formuer på det, og det vil vi til livs.

Vi kan med andre ord heller ikke i denne situation understøtte den socialdemokratiske såkaldte beskæftigelsespolitik, som går ud på at lade lønarbejderne betale kapitalisterne en bestikkelse for at opretholde eller oprette arbejdspladser.

Der findes faktisk andre muligheder i kampen mod arbejdsløsheden, muligheder, der ikke bare som den socialdemokratiske beskæftigelsespolitik vil betyde en omfordeling, en flytning af arbejdspladser, men som skaber reelt flere arbejdspladser. Det kræver, at man går imod de frie markedsmekanismer, det kræver, at man i et vist omfang gør op med de borgerlige holdninger, som også trives godt i socialdemokratiet.

Det grundlæggende i vores krav er, at de angriber selve det paradoks, at en kvart million mennesker går arbejdsløse, samtidig med at lønarbejderne har en lang række af behov, som ikke kan opfyldes, fordi den private kapital ikke finder det tilstrækkelig givende at investere i en sådan produktion. De behov, det drejer sig om, er velkendte, for vi har argumenteret for disse ting, vi har presset på i omkring 7 år med denne argumentation, og det er kun langsomt, at erkendelsen begynder at brede sig, men den begynder fak-